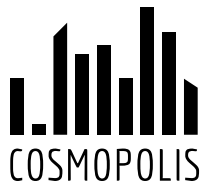

MARK MARIA KRAFT

INFERNUM

KAŽDÉ ZLO MÁ SVOU PŘÍČINU

Mark Maria Kraft

INFERNUM

Každé zlo má svou příčinu

MARK MARIA KRAFT

INFERNUM

KAŽDÉ ZLO MÁ SVOU PŘÍČINU

Popisované osoby a události jsou fiktivní. Děj je volně smyšlený, podobnost s žijícími nebo zemřelými osobami není záměrná nebo je čistě náhodná.

Věnování

Tato kniha je věnována všem těm, kteří se netušeně dostanou do soukolí korupce a nepotismu a jejichž blaho závisí na těch, kdo se navzdory všem protivenstvím zasazují o zachování právního státu – nejen v překrásné Praze.

Vrazi jsou v nás.
Manfred Hinrich
(1926–2015)

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

INFERNUM

Mark Maria Kraft

Copyright © 2017 by Mark Maria Kraft

Translation © Emilie Harantová, 2017

© Grada Publishing, a. s., 2017

Z německého originálu *Infernum*, vydaného nakladatelstvím Oldigor Verlag v roce 2015, přeložila Emilie Harantová

Odpovědná redaktorka Barbora Srncová

Korektura Dana Řezníčková

Obálka Jakub Karman, Art007

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2017 jako svou 6445. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9329-5 (ePub)

ISBN 978-80-271-9913-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-0026-2 (print)

Sobotní noc

Místo, kde byla nalezena mrtvola, se nacházelo proti hotelu Hilton v Praze-Karlíně, poblíž jižního břehu Vltavy.

Tam se zachytila o jeden z podlouhlých betonových bloků, které regulovaly proud v uměle založené strouze pro kajaky. Objevil ji hotelový host, který venčil psa, kolem jedné hodiny ranní. Říční policie mrtvolu zabalenou v pytli na odpadky vylovila a dopravila na břeh.

Eva Jelínková se musela odvrátit a zvracela. To se komisařce stalo za dvanáct let služby jen jedinkrát, tehdy, hned při prvním případě, když po škole pracovala druhý den v oddělení vražd. Tohle však překonávalo všechno, co doposud viděla. Dokonce i její kolegové se museli čas od času odvrátit a dalo jim obrovskou námahu, aby neudělali totéž. Vrhla poslední pohled na mrtvolu zohyděnou k nepoznání, která ležela před ní na zemi.

Eva se rozběhla s třesoucími se koleny po stezce pro pěší podél Vltavy a nasála svěží noční vzduch. Jakub spěchal za ní a podal jí papírový kapesník.

„Díky. Máš ve služebním autě trochu vody?“

„Ano. Mám tě odvézt domů? Pro nás už tady tak jako tak není co na práci.“

Podívala se na hodinky. Ukazovaly kousek před druhou. Byli tu už minimálně půl hodiny. „Nemyslíš, že bychom se měli rozhlížet ještě dál?“

„Myslím, že v té tmě už asi nic nenajdeme. Tu vraždu určitě nespáchali tady.“

„Máš pravdu, pojďme. Zítra sem zajedeme znovu. Možná nám patologie do té doby bude s to dát i první posouzení.“

Poté se ještě chvíli bavila s Tomášem ze zajišťování stop a nastoupila k Jakobovi do vozu.

Evě Jelínkové bylo právě něco málo přes třicet, ale její bystrost a houževnatost ji katapultovaly po kariérním žebříčku nečekaně rychle. Většina jejích mužských kolegů měla podezření, že za tento vzestup vděčí v neposlední řadě svému oslnivému zevnějšku, zvláště když byla častěji viděna v doprovodu policejního prezidenta.

„Takže nashle zítra, Jakube. Vyzvedneš mě ráno v devět?“

„Jasně, šéfko!“

Vystoupila a s úsměvem se ohlédla za svým asistentem, který jako vždycky příliš rychle ujížděl přes kostrbaté dláždění. Jakub jí byl přidělen asi před rokem. Ve svých čtyřiaadvaceti letech to byl vysloveně bystrý, inteligentní mladý muž a ještě k tomu vypadal setsakra hezky. Na jejich vztahu bylo tragické jediné – byl čistě profesionální a takový také zůstat musel. Za to byla odměňována jeho oblíbeným výrokem: „Ano, šéfko.“ Ten Jakub pochytil v jakési americké kriminálce a obdařoval ji jím několikrát denně s úsměvem tak zářivým, že ji tím spolehlivě vyváděl z mizerné nálady, kterou s sebou jejich povolání neslo.

V průběhu doby jí přirostl k srdci. Oceňovala jeho spolehlivost a schopnost rychle chápat a učila ho co nejlépe všechno, co uměla; dbala při tom pouze na to, aby ji jednoho dne nepřerostl. Ale

k tomu patřilo něco víc než jen instinkt a znalosti. K tomu musel člověk mít i ty správné známosti, a ty ona nepochybně měla.

Teď potřebovala nutně studené pivo, aby si spláchla nehezkou chuť v ústech, a pak svou postel. Právě se vrátila z týdenní dovolené a let na sobě dosud cítila. Vyjela výtahem, vytáhla si z ledničky plechovku piva a zamířila rovnou do koupelny. Svlékla se, vrhla ještě rychlý pohled do zrcadla, z nějž na ni zírala vysoká, štíhlá a svým způsobem vytrénovaná žena. Její půvabný obličej s velkýma tmavýma očima lemovaly dlouhé tmavé vlasy, jež jí lichotivě splývaly přes ramena. Alespoň se nemusela odličovat, protože Jakub ji předtím vytáhl z postele. Eva tedy jenom chvatně hupsla do džínsů a natáhla na sebe lehký svetřík.

Pod sprchou myslela na Petra, s nímž strávila předchozí týden u moře. Předtím se stačili poznat jen krátce a letmo. Už první večer jí však šel na nervy tak, až se zdálo, že dovolená skončí dokonalou katastrofou. Druhý den ráno se Eva bez okolků nastěhovala do jiného pokoje a se svým průvodcem promluvila pak znovu až při zpátečním letu. S muži zacházela vždycky tak, jak se jí právě líbilo.

Jen u Pavla to bylo jiné.

Den 1

Neděle

Sam se probral. Ruce a nohy ho bolely a bylo mu zle. Chtěl otevřít oči, ale víčka ho dosud neposlouchala. Pokoušel se vzpomenout, kde to vlastně je, ale neměl ponětí. Ještě že alespoň postupně opadávaly účinky drogy, a on se přinutil posbírat dohromady jasnou myšlenku. Ležel na proleželé matraci na úzké posteli. Venku přerachotil kolem nákladní vlak a vítr vehnal rozbitou okenní tabulkou do mrňavé místnosti, v níž ležel, štiplavý zápach chemikálií.

Když se konečně zmátořil, pozoroval se ve střepech zrcadla, které bylo připevněno na stěně nad rozbitým umyvadlem. Vypadal příšerně. Oči měl napuchlé, kůži popelavě bledou a už několik dní se neholil. Krátké, vlnité vlasy měl mastné a jak kostkovaná košile, tak ušmudlané džíny působily, jako by je nosil už mnoho dní.

Vzpomínal si pouze na to, že v pátek večer spolkl jakousi ta-neční drogu. Jeho kámoš Vítek mu přinesl balíček a vybídl ho, aby hned jednu pilulku vyzkoušel. Sam to dělal jen příležitostně, když o víkendu někam vyrazil bez přítelkyně, protože Heleně se drogy hnusily.

Neměl nejmenší ponětí, co se s ním stalo. Trápila ho strašlivá žízeň, ale kohoutek vyplivoval jen tenký čůrek rezavé břečky, která

se hned zase vsákla. Ohmatal si kapsu vzadu na kalhotách. Peněženka byla pryč a s ní i jeho kreditka a všechny důležité doklady. Zlostně si přehodil přes rameno koženou bundu a vyšel ven na chodbu.

Rozpadlý dům, v němž skončil, stál vedle nádražní koleje kdesi v nicotě. S kručícím žaludkem a vyprahlým hrdlem spěchal po rozpadajících se schodech dolů a vyšel ven. V těchhle zatracených končinách se nevyznal a nevzpomínal si ani, z jakého důvodu tu je.

Po kolejích došel až do továrny, z jejíchž komínů se šířil onen ohavný puch. Závora a domek strážného byly zamčené a ani jinak nebyl nikde nikdo vidět. Musela být tudíž neděle.

Šel po vyasfaltovaném vjezdu, který ústil na úzkou silničku. Tam se posadil do stínu stromu na okraj cesty a čekal.

Z dlouhé chvíle vytáhl z kapsy bundy balíček s pilulkami. Jedna v něm ještě byla. Za poslední dva dny musel tedy spolýkat devatenáct tablet. Nemožné! Za normálních okolností zacházel s drogami velmi opatrně, a zvláště s těmi, které dostal od svých kumpánů.

Svazek klíčů. Bohudíky, ten ještě měl v kapse kalhot a v druhé kapse nahmatal několik mincí.

Teď už ho hrdlo bolelo tak, že už téměř nemohl polknout. Trvalo věčnost, než se konečně přiblížilo auto. Sam vyskočil a máchal pažemi. Jakýsi starý muž zastavil vedle něj s ještě starší ladou a o kousek stáhl okénko u sedadla spolujezdce. „Kam to bude, mladíku?“

„Do nejbližšího většího města. Kam jedete vy?“ zeptal se Sam svou kostrbatou češtinou, navíc s americkým přízvukem, jíž se kolegové v práci neustále potutelně usmívali.

„Do Prahy ke svému zeti, potřebuje opravit elektřinu v domě. V té jeho barabizně je pořád co opravovat. No jo, aspoň se na stará kolena nenudím.“

„Praha, to se mi výtečně hodí, tam já musím taky.“

„Tak si nastup. Nejspíš jsi včera dlouho slavil, podle toho, jak vypadáš.“

„Jo, trochu,“ odpověděl Sam co nejležérněji a rychle se posadil do auta, aby si to stařík ještě nerozmyslel. Lada se škubavě rozjela.

Nějakou dobu oba mlčeli. Pak stařík sáhl dozadu do igelitové tašky a vtiskl Samovi do ruky plechovku s pivem. „To už tě taky nezabije.“ Zasmál se a zapálil si cigaretu.

„Jak dlouho nám to bude do Prahy trvat?“

„Asi půl hodinky. Kolem desáté bychom tam měli být.“

Což znamená, že teď bylo asi dvacet minut po deváté. Alespoň to se mu podařilo zjistit.

„Copak děláš v Praze?“ vyptával se stařík.

Sam otevřel plechovku staropramenu a lačně do sebe vylil dlouhý doušek. „Já v Praze pracuji jako programátor pro jeden velký podnik.“

Budík se pronikavě rozřinčel. Bylo půl deváté, ale Eva se probudila už předtím a vyvolávala si v paměti obrázky z poslední noci. Jednou z jejích velmi silných stránek bylo, že dokázala potlačit i ty nejstrašlivější dojmy a odvést od nich pozornost, než začala uvažovat o nějakém případě. Tím si vytvářela potřebný odstup k tomu, aby k němu mohla přistupovat objektivně. Kromě toho ji tato schopnost chránila před nebezpečím, že ji její povolání pohltí. Mnoho jejích kolegů bylo až příliš ochotno pokoušet se dokázat vinu prvnímu vhodnějšímu podezřelému všemi dovolenými i nedovolenými prostředky, jen aby daný případ co nejrychleji uzavřeli.

U téhle vraždy však hrozilo, že se dostane pod kůži i jí. Navzdory dvěma plechovkám piva, které ještě v noci vypila, nespala klidně.

Eva se zamyslela. Určitě si bude muset ještě promluvit s policejním prezidentem Pavlem, tato vražda byla příliš brutální na to, aby

se v ní osobně neangažoval i on – třebaže ona sama v hloubi duše doufala, že se setkání s ním bude moci vyhnout.

Přesně věděla, jak má před Pavla předstoupit, a rozhodla se proto preventivně pro krátké černé letní šaty, v nichž se rýsovalo její štíhlé, dobře tvarované tělo. K tomu černou podprsenku, která zdůrazňovala její drobná, pevná prsa. Kromě toho si vybrala punčochy pleťové barvy bez pasny a černé lodičky, v nichž dokonale vynikaly její dlouhé, štíhlé nohy. Ještě si trochu načervenila tváře a přetáhla si rty leskem. Pro dnešek byla vyzbrojená.

Nejprve si ale musela co nejrychleji promluvit se státním zástupcem, který případ převezme, a dohodnout s ním společnou strategii pro tisk. Eva vrhla zkoumavý pohled do zrcadla, vypila v kuchyni šálek silné černé kávy a prošla si v laptopu e-maily.

Domovní zvonek zabzučel. Jakub byl jako vždycky přesný. Zasuňla si do kabelky služební zbraň a kvapně vyšla z bytu.

Konečně dojeli do východní části Prahy. „Tady tě vysadím. Tamhle na druhé straně jezdí metro,“ oznámil stařík Samovi. „Já si musím obstarat ještě nějaké věci ve stavebninách.“ Lada zastavila na okraji silnice.

Sam byl rád, že je zase na čerstvém vzduchu. Z hrbolaté silnice a piva se mu znovu udělalo špatně. Chtěl zavolat Vítkovi, aby ho mohl odvézt.

Kruci, telefon byl taky pryč! Copak ho někdo okradl?

Sam sešel po schodech nejbližšího nadchodu, který se klenul nad jízdni dráhou a vedl přímo na stanici Černý Most.

Eva se nechala od Jakuba dovézt na státní zastupitelství. Rozhovor s Martinem, státním zástupcem, který dostal případ na starosti, probíhal rychle a bez komplikací, protože v tom podstatném se

na postupu vůči sdělovacím prostředkům shodovali. Kromě toho měl Martin v neděli na práci něco lepšího než se s ní vybavovat déle, než bylo nutné. Na to byl jejich rozchod ještě příliš čerstvý a rána, kterou mu zanechala na duši, se dosud nezhojila. Eva se k němu přesto okamžitě začala zase cítit přitahována. Při spatření jeho štíhlého, vysportovaného těla a zářivě modrých očí jí na okamžik změkla kolena. Asi půl roku spolu chodili, ale Martin nebyl ani zdaleka tak ctižádostivý jako ona. Kromě toho ji špehoval, a to bylo vážné.

Teď byla s Jakubem na cestě k Olze na patologii. Eva využila jízdy k zatelefonování policejnímu prezidentovi v naději se schůzce s ním vyhnout. Zlostně protáhla obličej.

„Nevypadáte zrovna nadšeně.“

„No, to byla nejspíš vlastní branka,“ přiznala se skřípěním zubů. „Naše oddělení zůstane zatím jeho návštěvy ušetřené, ale zato mu budu dneska večer muset dělat společnost. Do hajzlu!“

Jakub potlačil úšklebek. Byl jediný na oddělení, kdo věděl, jak strašlivě si tyhle schůzky oškliví, i když ani on nebyl schopen říci, proč ani v jakém poměru k policejnímu prezidentovi je.

„Můžeš mě večer zavést k Pavlovi?“

„No jasně, šéfk.“

Oba se rozesmáli. Škodovka zastavila na parkovišti před Ústavem soudního lékařství.

„No, takže vzhůru k Olze, Jakube.“

Nijak zvlášť na patologii nespěchali a cestou ke vchodu si mlčky vykouřili cigaretu. Oba měli ještě zřetelně před očima obrazy uplynulé noci.

Olga byla malá, podsaditá žena kolem šedesátky a dobrá duše pro všechny, kdo měli co do činění se soudní patologií. Všechny patrně děsilo pomyšlení na den, kdy Olga půjde do penze. Vedle svých znamenitých věcných znalostí měla schopnost podat ono

zděšení, jež občas vyvolávaly mrtvoly ležící na jejím stole, policistům tak, že se díky tomu nehroutili. Důsledkem toho bylo, že se v průběhu doby stala jakousi tajnou správkyní duší, jíž se pracovníci kriminální policie tajně svěřovali. Věděla tedy všechno o všem a o všech. Místo na patologii jí obstaral Pavel, s nímž se blízce kamarádila již od dětství.

Olga je už očekávala. Oba se posadili k malému stolečku a Olga pak podala komisařce stoh listů. Při tom si je oba prohlížela nevy spalýma očima. „Tohle je krátké shrnutí.“

„Cože?“ Eva se na ni nevěřícně podívala. „Za normálních okolností nebývá o moc delší závěrečná zpráva.“

„Chceš to vědět úplně přesně, nebo ti stačí nejdůležitější fakta?“ povytáhla obočí Olga.

„Ty víš přesně, že jsem celá zhavá na to, abych se dozvěděla všechno do nejmenších podrobností,“ odsekla Eva. „V tomhle ohledu už bys mě snad mohla znát, Olgo.“

Vedoucí lékařka patologie zvažněla. „Je mi líto, ale kompletní zpráva bude trvat dost dlouho. Ta ubožačka byla popravená tak krutým způsobem, že ti nemůžu slíbit, jestli se mi vůbec podaří rekonstruovat přesný průběh činu, natož pak stanovit přesnou příčinu smrti. Obávám se, že až s tím budu hotová, budeš držet v rukou ten horor, který to v sobě má. Dáte si kávu?“

„Mileráda,“ odpověděla Eva.

Olga přinesla ze své malé kuchyňky termosku a dva šálky a začala krátce nastiňovat nejdůležitější podrobnosti, které zjistila v posledních hodinách.

Komisařka se na patoložku vyděšeně podívala a zašeptala: „Přestaň, Olgo, prosím tě.“

Jakub vrhl na Evu vděčný pohled. V posledních minutách měl pocit, že se ocitl uprostřed hororového filmu, v němž se autor vypsal ze svých nejzvrhlejších fantazií. Jenže tohle tady byla realita,

a necelých pět metrů od něj byly v jedné z chladnic uloženy pozůstatky mladé ženy, která si těmito mukami musela projít.

„Chcete ji vidět?“

To už bylo na Jakuba příliš. Vyskočil a rozběhl se ke dveřím.

„Ne, teď ne, Olgo. Jen si ji nech ještě tady.“ Eva jí položila ruku na paži, popadla si svůj štůsek papírů a vyšla za Jakubem.

„Hmm,“ zabrumlala Olga, „ti to mají dobré. Můžou jednoduše vypadnout. Já musím tohle tady snášet, a ty přesčas mi taky nikdo nezaplatí. Do prdele práce!“

Sam projížděl Prahou z východu na západ linkou metra B. Na stanici Luka vystoupil a přeběhl přes ulici k anonymním sídlištním panelákům v ulici Trávníčkova. Musel bezpodmínečně mluvit s Vítkem, protože ten byl posledním, na koho se rozpomínal.

Vítkův starý opel parkoval před domem, v němž v pátém patře v bytě jedna plus jedna bydlel. Sam zazvonil, ale ani z mluvítka, ani z bzučáku na otevírání dveří se nedostavila žádná reakce. Po několika pokusech to vzdal a zamířil k blízkému supermarketu v naději, že tam kumpána zastihne při nákupu piva.

„Už to jakž takž jde?“ zeptala se Eva, když Jakuba dohonila a zůstala stát vedle něj.

„Tohle je přece všechno chorobné,“ vyrazil ze sebe její asistent.

„Kdo může udělat něco takového?“

„Doufám jenom, že nemáme co do činění s psychopatem, který se chystá tyranizovat celé město,“ odpověděla vážně. „Zajedeme teď na místo nálezu.“

Zavěsila se do Jakuba a zamyšleně vykročila k autu.

„To tam u Olgy na mě bylo fakt moc,“ omlouval se jí znovu, když se rozjeli do centra.

„To je v pohodě, já jsem se taky necítila dobře. Kolikrát se sama sebe ptám, jak Olga snáší své povolání,“ zamumlala zamýšleně. Pak se obrátila k němu. „Teď jed' trochu svižněji!“

„Jasně, šéfko!“

Zazubili se na sebe a Jakub zařadil vyšší rychlost.

Když o něco později zaparkoval v podzemní garáži hotelu Hilton, vytáhl z kufru dalekohled. Vyšli na blízký most a dalekohledem střídavě obhlíželi betonový blok, na němž se mrtvola zachytila, a bližší okolí.

„Nic,“ konstatovala Eva po chvíli. „Alespoň víme, že tu mrtvolu vhodili do vody o něco výše po proudu.“

„Jasně, a když o tom tak uvažuju, muselo to být za tím ohybem Vltavy, jinak by ji to nezahnalo na tuhle stranu.“

„Hm, máš pravdu. Vltava opisuje kolem Starého Města ostrý oblouk doprava a v tom případě by to tu mrtvou vrhlo na protější břeh,“ přisvědčila mu Eva. „Alespoň můžeme takhle ohraničit okruh, který musíme prohledat.“

„To ovšem ještě zdaleka neznamená, že se taky jedná o místo činu,“ doplnil Jakub zamýšleně.

„Pojď, zajdeme si dolů na ten břeh, kde ji to vyplavilo.“

Ani tam nemohli najít nic, co by se dalo nějak spojit s mrtvou. Přešli naproti k hotelu a vyptávali se na recepci na hosta, který minulou noc informoval policii.

„Mockrát děkujeme. Jaké číslo pokoje má pan Cornwell?“ zeptala se Eva na závěr.

„Pokoj 601, šesté patro. Výtahy jsou tamhle na druhé straně.“

„Do prdele!“ zasyčel Sam. Svého kumpána v supermarketu nemohl najít a teď se vracel na metro. Chtěl domů, aby se mohl osprchovat a najíst. Pak musel zajít na nejbližší policejní okrsek a nahlásit své věci jako ukradené, pokud je nenechal ležet doma.

Poté se chtěl ohlásit u Heleny. Kdyby si tak dokázal na něco vzpomenout!

Když šel kolem Vítkova bloku, byl opel pryč.

„Hajzl jeden!“ zaklel Sam a měl pocit, že ho kamarád podvedl. Je možné, že předtím, když zvonil, měl Vítek doma nějakou ženskou, čemuž se ovšem Samovi nechtělo věřit. Vypadalo to, že Vítek se o ženy nezajímá: Sam ho přinejmenším ještě nikdy s žádnou neviděl. Pravděpodobnější bylo, že jel někam s některým z těch týpků, co si od nich kupoval drogy. Sam zuřivě seběhl po schodech dolů do metra a rozjel se zpátky do centra města, kde měl poblíž Staroměstského náměstí pronajatý podkrovní byt.

Eva zaklepala. Z pokoje proniklo tupé zaštekání. Pan Cornwell otevřel dveře a pozval je dál. Usadil je u malého kulatého stolu uprostřed místnosti, kde každému naservíroval čaj. Eva se pro sebe usmála. Jako Angličanovi mu sáčky s čajem, které byly v hotelu obvyklé, nebyly dost dobré, protože jim uvařil sypaný čaj. Eva a Jakub se anglicky bavili se svědkem a dali si od pana Cornwella ještě jednou vylíčit, jak mrtvolu ve vodě objevil.

„Napadlo vás ještě něco, na co jste si včera v noci nevzpomněl? I kdybyste si myslel, že to s nálezem mrtvolky nemá nic společného?“ zeptal se Jakub.

Pan Cornwell pokrčil rameny. „Dole u řeky nic. Ale když tu mrtvolu vytáhli na břeh, můj pudl se k ní rozběhl a krátce kolem ní čenichal. Mně to bylo příšerně trapné a hned jsem Daisy odtáhl. Ale tady na pokoji pak měla v tlamičce kousek plastu, který žvýkala. Sebral jsem jí ho a hodil do odpadků.“

„A co na tom bylo podle vašeho názoru pozoruhodného, když o tom teď tak uvažujete?“ zeptal se Jakub, který se musel zjevně vši silou držet, aby Angličana ostře nepoučil, že si má svého čokla laskavě držet pod kontrolou.